

CINEMA SOCIAL, ARA

En aquest món, res no és al seu lloc, començant pel món mateix. No ens hem d'espantar, doncs, de l'espectacle de la injustícia humana

E.M. Cioran

L'ésser humà viu dia a dia les seves alegries i les seves tragèdies. En el sentiment que marcarà el balanç quotidià hi intervé absolutament tot el que ha pogut passar i que haurà afectat l'individu directament i indirecta. El període valorat pot ampliar-se tot el que es vulgui, un mes, un any, extraordinari o catastròfic. Hi ha, però, qüestions col·laterals que no entren en valoració fins un temps molt posterior a la seva gènesi particular. Un vi, a tall d'exemple, fa bo el moment d'assaborir-lo, però també fa bona l'anyada de què prové i que, tal vegada, coincideix en un d'aquests períodes que hem tancat amb saldo negatiu.

Aquest embolic no té cap altre objecte que introduir tres pel·lícules que han de marcar una fita durant aquest any 2005 acabat d'estrenar. Són tres realitzacions enllestides entre el 2003 i el

2004 que ens arriben ara amb molt bones perspectives. És cinema social del pur, a la manera del segle XXI, però que farà reviure sentiments d'aquells que ens feien creure en la possibilitat de canviar la societat i que alguns havien ja definitivament arraconat.

Ken Loach novament, en aquesta ocasió amb una dosi lleu d'endolciment. Només un bes, història construïda sobre quatre qüestions que cobren actualitat cada dia: immigració, pobresa, racisme i el poder catòlic. *La nostra música* és el títol de la darrera pel·lícula de Godard, sempre Godard, que aprofita un cop més per allunyar-se voluntàriament dels cànons tradicionals i mostrar el seu desencís sota el pretext de Sarajevo. La visió externa de Godard podrem confrontar-la amb la d'Emir Kusturica, nascut precisament a Sarajevo, i que també tracta la guerra dels Balcans en una pel·lícula que ens presenta amb el significatiu títol de *La vida és un miracle*. Les obres de Kusturica i Godard —també la de Loach, per què no?— poden constituir el més bell homenatge a Susan Sontag que mai no va defallir en el seu intent de transmetre la barbaritat que es vivia a Sarajevo.

El Centre de Cultura, d'altra banda, mostrarà aquest mes dos cicles que, a part de donar-nos la possibilitat de veure bon cinema, tracten dues temàtiques que no sabríem dir si mantenen grans o escasses connexions entre elles: el primer, amb el títol de "Vida de cans, el millor amic dels humans"; el segon un clàssic ja, "Cinema i psiquiatria". A més, la projecció de *Vencedores o vencidos*, sota l'enunciat de cinema jurídic i fruit d'una col·laboració amb el Col·legi d'Advocats.

Clourem aquest escrit editorial felicitant un dels més prestigiosos col·laboradors de la nostra revista, Fernando Lara qui, després de 20 anys dirigint la SEMICI de Valladolid, és a punt de fer-se càrrec de l'ICAA (Instituto de las Artes y las Ciencias Audiovisuales). Una nova etapa i un nou lloc allà on podrà aportar tot el seu bagatge.

Susan Sontag.

